

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **prof. Ing. I. H., CSc.**, zast. JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 1069/40, Brno, proti žalovanému: **prezident republiky**, se sídlem Hrad I. nádvoří 1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 8 A 52/2024-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 20. 5. 2024 bránil proti rozhodnutí prezidenta republiky označenému v záhlaví, jímž byl na návrh Akademického senátu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně odvolán z funkce rektora této vysoké školy.

[2] Městský soud žalobu odmítl jako opožděnou. Připomněl, že shodnou věcí se v minulosti již několikrát zabýval (řízení pod sp. zn. 8 A 126/2023, 8 A 170/2017 a 8 A 109/2023) a že byla také předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (řízení pod sp. zn. 7 As 5/2017, 7 As 98/2021 a 7 As 250/2023) a Ústavním soudem (sp. zn. Pl. ÚS 13/17). Městský soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích a konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne

25. 5. 2010. Žalobu tak bylo možné podat nejpozději dne 26. 7. 2010. Ani z písmoznaleckého posudku, který žalobce předložil, nevyplývá, že by podpis žalobce potvrzující převzetí rozhodnutí byl falzifikátem. Znalec pouze uvedl, že na tuto otázku nelze s jistotou odpovědět. Nadto závěr o doručení rozhodnutí vyplývá z řady dalších podkladů, z nichž již dříve soudy vyšly, včetně zápisu ze zasedání akademického senátu.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že lhůta pro podání žaloby dosud neuplynula, neboť mu rozhodnutí prezidenta republiky nebylo řádně doručeno. Podpis, jímž bylo převzetí rozhodnutí potvrzeno, není pravý. Vady doručení spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodnutí nebylo doručeno správním orgánem, který je vydal, podle § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a že mu nebylo doručeno do vlastních rukou v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí prezidenta republiky má stěžovatel za nicotné, neboť v rozporu s § 68 odst. 1 správního řádu neobsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a v rozporu s § 77 odst. 2 správního řádu chybí poučení o opravném prostředku.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[6] Jak již upozornil městský soud v napadeném usnesení, stěžovatel se proti těmto rozhodnutím prezidenta republiky brání u správních soudů opakovaně. První žalobu městský soud odmítl usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 8 A 126/2013-40, jako opožděnou. Kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud (NSS) zamítl rozsudkem ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017-22. NSS v tomto rozsudku uvedl, že podle správního spisu bylo rozhodnutí prezidenta republiky stěžovateli doručeno dne 25. 5. 2010 (bod 12). Poukázal také na to, že převzetí rozhodnutí uvedeného dne stěžovatel v řízení před městským soudem ani v kasační stížnosti nezpochybňoval (body 11 a 14). Zároveň NSS v bodě 13 citovaného rozsudku poukázal na zápis ze zasedání Akademického senátu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 25. 5. 2010, z něhož se podává: *„Ing. M. uvedla a představila kurýra prezidentské kanceláře, který předal panu rektorovi dopis prezidenta republiky. Prof. H. přečetl text dopisu, kterým prezident republiky podepsal jeho odvolání z funkce rektora ke dni 31. 5. 2010.“*

[7] Ústavní stížnost proti těmto rozhodnutím městského soudu a NSS odmítlo plénum Ústavního soudu usnesením ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17, jako zjevně neopodstatněnou. Také podle Ústavního soudu poskytuje správní spis dostatečnou oporu pro závěr o datu doručení rozhodnutí (bod 11). Námitky spočívající v tvrzení, že stěžovateli rozhodnutí prezidenta republiky nikdy nebylo doručeno a že jeho podpis stvrzující jeho převzetí je falzifikátem, Ústavní soud odmítl jako nepřipustně uplatněné až v ústavní stížnosti (body 12 a 13).

pokračování

[8] V pořadí druhou žalobu proti témuž rozhodnutí prezidenta republiky městský soud odmítl usnesením ze dne 26. 3. 2021, č. j. 8 A 170/2017-52. Kasační stížnost proti tomuto usnesení NSS zamítl rozsudkem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 98/2021-22. NSS zopakoval své dřívější závěry (zejm. body 12 a 14) a neshledal důvod se od nich odchýlit. Novou argumentaci stěžovatele vyhodnotil jako účelovou (bod 17).

[9] Ústavní stížnost proti těmto rozhodnutím Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 11. 1. 2022, sp. zn. III. ÚS 3331/21. Také Ústavní soud považoval novou argumentaci stěžovatele za účelovou a konstatoval, že řádnost doručení rozhodnutí o odvolání stěžovateli osvědčuje řada nezpochybnitelných skutečností prokázaných v původním řízení (bod 10).

[10] V pořadí třetí žalobu městský soud odmítl usnesením ze dne 5. 9. 2023, č. j. 8 A 109/2023-10. Kasační stížnost proti němu NSS odmítl jako opožděnou usnesením ze dne 14. 11. 2023, č. j. 7 As 250/2023-16.

[11] V nynější věci jde v pořadí o čtvrtou žalobu proti totožnému rozhodnutí prezidenta republiky. Ani nyní nemíní kasační soud přehodnocovat své dřívější závěry a v podrobnostech odkazuje na výše citovaná rozhodnutí městského soudu, NSS a Ústavního soudu. Smyslem soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86).

[12] Ve vztahu ke kasačním námitkám lze připomenout, že napadá-li stěžovatel kasační stížností usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále zmatečnost řízení před krajským soudem (rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[13] Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody, proč považuje rozhodnutí prezidenta republiky za nicotné, jde o důvody, o něž se kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby opírat nemůže (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nicotnost rozhodnutí, byť k ní soud přihlíží i z úřední povinnosti, lze totiž hodnotit pouze tehdy, je-li žaloba způsobila vyvolat soudní při (rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004-53, č. 619/2005 Sb. NSS, a ze dne 22. 8. 2006, č. j. 5 As 67/2005-88, č. 988/2006 Sb. NSS).

[14] Pokud stěžovatel namítá, že mu rozhodnutí prezidenta republiky nedoručil orgán, který je vydal (§ 19 odst. 1 správního řádu), NSS není zcela zřejmé, co tím stěžovatel míní. Pokud se však domnívá, že rozhodnutí správního orgánu, který je z hlediska organizačního obsazován jednou fyzickou osobou, musí doručovat osobně právě tento činitel, jde nejen o závěr zjevně nereálný, ale i nezohledňující celkový kontext uvedeného ustanovení správního řádu. Smyslem pravidla o tom, že písemnost doručuje ten orgán, který ji vyhotovil, je totiž to, že *„tento správní orgán nese odpovědnost za řádné doručení písemnosti, ať už pro její doručení zvolí jakýkoli zákonem předvídaný způsob, tedy ať doručuje sám nebo*

prostřednictvím jiných subjektů uvedených v odstavci 1 a 2“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 140).

[15] Ať již tedy prezident republiky využije k doručování písemností služeb pracovníků Kanceláře prezidenta republiky, kteří zajišťují obstarávání věcí spojených s výkonem jeho pravomoci [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky], provozovatele poštovních služeb (§ 19 odst. 2 správního řádu), nebo zvolí jakýkoli jiný zákonem předvídaný způsob doručování, jde stále o doručování písemnosti správním orgánem, který ji vyhotovil, ve smyslu § 19 odst. 1 věty první správního řádu.

[16] Ani námitku, že rozhodnutí prezidenta republiky nebylo doručeno do vlastních rukou ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu (ve znění ke dni 25. 5. 2010), stěžovatel blíže nekonkretizuje. Kasační soud se proto omezuje na konstatování, že podle § 20 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 2 správního řádu lze písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi, který je fyzickou osobou, kdekoli bude zastižen. Jak vyplývá ze skutečností, které již dříve vzaly městský soud, NSS i Ústavní soud za nepochybně prokázané, rozhodnutí prezidenta republiky bylo stěžovateli osobně předáno na zasedání akademického senátu dne 25. 10. 2010, na němž jeho obsah také stěžovatel přítomným přečetl. Je tedy zjevné, že k doručení rozhodnutí stěžovateli do vlastních rukou došlo, a to nejen v právním slova smyslu, ale i z hlediska běžného jazyka.

[17] Konečně pokud stěžovatel v kasační stížnosti nadále tvrdí, že jeho podpis potvrzující převzetí rozhodnutí není pravý, opakuje NSS ve shodě se svými dřívějšími závěry a závěry Ústavního soudu, že tuto argumentaci považuje za účelovou a že doručení rozhodnutí prezidenta republiky má za prokázané nejen podpisem stěžovatele, ale i dalšími důkazy, zejména zápisem ze zasedání akademického senátu, jakož i skutečností, že stěžovatel v návaznosti na rozhodnutí prezidenta republiky přestal svou funkci vykonávat (usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 13/17, bod 14, či rozsudek NSS č. j. 7 As 98/2021-22, bod 16).

[18] Kasační soud se proto ztotožnil s vyjádřením městského soudu k otázce pravosti stěžovatelova podpisu, které je obsaženo v bodech 18 až 20 napadeného usnesení. Zde městský soud vysvětlil, proč neprovedl jako důkaz stěžovatelem předkládaný znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Městský soud uvedl, že sám znalec tvrdí, že pravost podpisu není schopen určit. Zároveň má městský soud doručení s jistotou za prokázané i na základě jiných podkladů.

[19] Slovy judikatury Ústavního soudu tedy stěžovatelem nabízený posudek není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost. Ve vazbě na to nedisponuje vypovídací potencí a zároveň je nadbytečný, neboť tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Městský soud se tak nedopustil ani nepřípustného pominutí stěžovatelem navrhovaného důkazu.

[20] NSS uzavírá, že posledním dnem lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání stěžovatele z funkce rektora bylo pondělí dne 26. 7. 2010.

pokračování

Žaloba podaná stěžovatelem dne 20. 5. 2024 byla tudíž opožděná a městský soud nepochybil, pokud ji v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[22] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2024

Karel Šimka
předseda senátu